

— Imádkozzunk! — mondta Péter István, a vájár, aki a fiával együtt dolgozott, s mind a tizen elkezdtek az imát:

— Miatyánk, ki vagy a mennyekben...

Szállt, szállt az ima a beomlott bányából az ég felé, áttörve a felettük levő hatalmas földréteget, a Mindenség Urához, hogy hallgassa meg kérésüket és vigye vissza őket az életbe, a családjukhoz.

Csak már itt volnának a bajtársak..., — nyöszörgött az egyik fiatal csillésfiú — nem bírom már tovább...

Péter István, aki vallásos ember volt, reményt öntve beléjük, beszélt, de hirtelen hörgés szakította félbe.

A kis csillésfiú utolsó erejével, suttogva búcsúzott:

— Isten áldjon... bajtársak... szerencse fel!...

Többet már nem szólhatott, meghalt.

A többiek megdöbbenve várták szintén a halált. Szerencsére pár pere múlva hirtelen halvány fénysugár hatolt hozzájuk, s halkan, elmosódottan hallották:

— Hahó!... bajtársak!... hol vagytok?... Éltek még?...

Péter István hallotta meg elsőnek. Örömtől repeső szívvel, de a halálfélelemtől és a levegő hiánytól legyengülve, alig hallhatóan sóhajtott:

— Itt vagyunk... bajtársak... kilencen még élünk... siesse-tek!... mentsetek meg bennünket!...

Az életöztön újra felébredt benne. Maradék erejét összeszedve, odavánszorgott ismét az omláshoz és megpróbált dolgozni. Két kezével kaparta a főtét, de összeesett, nem bírta tovább.

A mentőcsapat ezalatt tovább dolgozott, még óvatosabban, mint eddig — bár kiáltásukra válasz nem érkezett és nem tudhatták, vajjon él-e még valaki bajtársaik közül — nehogy most, az élet küszöbén visszahulljanak a semmiségbe, nehogy kárt tegyenek bennük most, amikor már félig megmentették őket.

János bácsi ugrott be elsőnek a támadt résen, én rögtön utána és megkezdtek a mentést. Először Péter Istvánt, majd egymás után a többieket hoztuk ki és részesítettük első segélyben.

Utolsónak hoztuk ki a szegény kis csillésfiú holttestét, akit a Föld áldozatul követelt az ember betolakodásáért.

A megmentettek első dolga volt, hogy halát adjanak az Egek Urának, én pedig egy szomorú és egész életemre kiható emlék súlyával távoztam a szerencsetlenség színhelyéről.

A nóta nem hazudott. Hát mégis: Hiányzik valaki!...

GONDOLATOK

Nem a szegénység kergeti bünbe az embert, hanem a munka nélkül való meggazdagodás vágya.

A várni tudást rendszeren csak akkor tanuljuk meg, amikor már nincs mit várnunk.

Minden tudomány és elmélet értéke akkora, amennyi megnyugtatót és vigasztalást ad az embernek.